

Číslo jednací: 18 (41) Cm 151/2002 – 394
18 (41) Cm 152/2002
18 (41) Cm 150/2002
18 (41) Cm 157/2005

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Romanem Sychrou v právní věci žalobce: **Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o., Hovorany 222, IČ 60726121**, zast. JUDr. Tomáš Marek, advokát, Havlíčkova 29, Jihlava, proti žalovanému: **Arcibiskupské zámecké víno Kroměříž, s.r.o., Na Kopečku 1487, Kroměříž, IČ 26240904**, JUDr. PhDr. Oldřich Choděra, advokát, Jugoslávská 12, Praha 2, o 200.000,- Kč s příslušenstvím

t a k t o:

- I. Ve věci sp. zn. 18 (41) Cm 151/2002 je žalovaný povinen zaplatit žalobci 200.000,- Kč s 5,5% ročním úrokem z prodlení ode dne 30.3.2004 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Ohledně požadavku na zaplacení zákonného ročního úroku z prodlení z částky 200.000,- Kč za období od 25.9.2002 do 29.3.2004 se žaloba zamítá.**
- II. Ve věci sp. zn. 18 (41) Cm 152/2002 o vydání bezdůvodného obohacení je žalovaný povinen vydat žalobci bezdůvodné obohacení ve výši 200.000,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žaloba ve věci sp. zn. 18 (41) Cm 150/2002 o zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč se zákonným ročním úrokem z prodlení se v plném rozsahu zamítá.**
- IV. Ve věci sp. 18 (41) Cm 157/2005 se zamítá požadavek žalobce na zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 500.000,- Kč. Co se týče požadavku**

žalobce na zaplacení náhrady škody v této věci, kterou žalobce požadoval v celkové výši 1.824.474,- Kč se zákonným ročním úrokem z prodlení se žaloba částečně zamítá ohledně částky 1.077.239,- Kč s požadovaným zákonným ročním úrokem z prodlení z této částky. Ohledně zbývající částky 747.235,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci tuto částku s 9% ročním úrokem z prodlení ve výši ode dne 4.4.2006 do 31.12.2006, s 9,5% ročním úrokem z prodlení ode dne 1.1.2007 do 30.6.2007 s 9,75% ročním úrokem z prodlení ode dne 1.7.2007 do 31.12.2007, s 10,5% ročním úrokem z prodlení od 1.1.2008 do 30.6.2008, s 10,75% ročním úrokem z prodlení od 1.7.2008 do 31.12.2008, s 9,25% ročním úrokem z prodlení od 1.1.2009 do 30.6.2009, s 8,5% ročním úrokem z prodlení od 1.7.2009 do 31.12.2009, s 8% ročním úrokem z prodlení od 1.1.2010 do 30.6.2010, s 7,75% ročním úrokem z prodlení od 1.7.2010 do 30.6.2012 s 7,5% ročním úrokem z prodlení ode 1.7.2012 do 31.12.2012, s 7,05% ročním úrokem z prodlení od 1.1.2013 do 15.7.2013 a dále s úrokem z prodlení ve výši, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné vždy pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, zvýšené o 7 procentních bodů z částky 747.235,- Kč od 16.7.2013 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

VI. Žalobce je povinen zaplatit České republice, na účet Krajského soudu v Brně č.ú. 19-5720621/0710, KS 1148, VS 1822015102, 50% vzniklých nákladů státu (sestavujících se ze zaplacených znaleckých posudků a znalečného JUDr. Studeného a Ing. Čady a dále svědečného svědka D.B. ve výši 890,- Kč), ve výši 6.363,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VII. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Brně č.ú. 19-5720621/0710, KS 1148, VS 1822015102, 50% vzniklých nákladů státu (sestavujících se ze zaplacených znaleckých posudků a znalečného JUDr. Studeného a Ing. Čady a dále svědečného svědka D.B. ve výši 890,- Kč), ve výši 26.363,25 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Co se týče spojení těchto věcí a to nejenom ke společnému dokazování, ale i ke společnému rozhodnutí soud k tomuto vedla zejména hospodárnost řízení (provádění dokazování znaleckým posudkem, výsledkem znalce – Ing. Čada a dále propojeností a souvislostí těchto čtyř spisů (18 (41) Cm 151, 152, 150/2002 a spisu 18 (41) Cm 157/2005). K tomuto spojení je nutno ještě říci, že se jedná o obdobné spisy a obdobné věci na náhradu škody, přiměřené zadostiučinění a vydání bezdůvodného obohacení. Lze si jistě představit

efektivnější přístup advokáta žalobce (JUDr. Václav Vlk) když by byla podána jediná žaloba s více nároky a teprve následně by došlo např. k navýšení požadovaných částek ve formě změny (rozšíření) žaloby. Z výše uvedených důvodů propojenosti jednotlivých žalob a samozřejmě z důvodu již zmiňované hospodárnosti řízení soud dospěl k závěru, že bude efektivní nejenom věci spojit za účelem společného dokazování, ale ponechat věci spojené i pro účely vyhlášení a vyhotovení rozsudku, kdy bude ve všech spojených věcech vyhotoven rozsudek jediný. Dále je zapotřebí upozornit na tu zvláštnost dokazování a provádění důkazů v této věci. S ohledem na dlouhodobost vedení sporu trvajících několik let účastníci soudu sdělili, že dříve provedené listinné důkazy jsou již z větší části nepotřebné a neaktuální. Tudíž na základě tohoto podnětu a v rámci spojeného dokazování soud provedl dokazování pouze v omezeném rozsahu a k dříve provedeným důkazům v rámci hodnocení důkazů soud nepřihlédl.

V této věci původní právní zástupce žalobce podal čtyři samostatné žaloby, byť ve dvou žalobách byl projednáván nárok na náhradu škody (částečně i duplicitně), ve dvou věcech byl projednáván nárok na přiznání přiměřeného zadostiučinění v peněžité formě a v jedné věci byl projednáván nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 200.000,- Kč. S ohledem na to, že všechny tyto čtyři žaloby jsou spojeny ke společnému projednání, je zapotřebí alespoň krátce říci jaké požadavky uplatňoval žalobce v těchto samostatných žalobách a jak toto odůvodňoval. Co se týče popisu všech čtyř žalob je nutno uvést ještě to, že základ protiprávního jednání je ve všech čtyřech žalobách popisován prakticky obdobně. V této souvislosti soud poukazuje na již výše uvedené stanovisko soudu, že v těchto čtyřech věcech by bylo vhodnější přesto, že se jedná o složitou záležitost, ponechat tyto všechny nároky pod jednotnou a jedinou žalobou s tím, že by se jednalo o nároky jak na náhradu škody, tak na vydání bezdůvodného obohacení, tak na přiměřené zadostiučinění. Je pravdou, že v některých sporech, které pokračují není možno hned na začátku sdělit přesnou výši ušlé škody či bezdůvodného obohacení. Avšak toto by se dalo odstranit tím, že by následně poté až dojde k podání žaloby, že by došlo ke změně (rozšíření) požadovaných nároků. Co se týče skutkového děje žalobce jednotně ve všech věcech uvedl, že žalobce vznikl zápisem do obchodního rejstříku dne 29.11.1994, přičemž byl po určitou dobu majitelem kombinované ochranné známky č. 218998 pro označení výrobků a služeb – vína všeho druhu ve třídě 33 mezinárodního známkového třídění tříd výrobků a služeb, přičemž tato ochranná známka byla zapsána do rejstříku ochranných známek vedeném Úřadem průmyslového vlastnictví dne 26.7.1999. Dále žalobce uvedl, že žalovaný byl do obchodního rejstříku zapsán dne 16.2.2001 pod obchodní firmou ARCIBISKUPSKÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ s.r.o. Žalobce i žalovaný mají shodný předmět podnikání čímž je výroba nápojů, specializovaný maloobchod, velkoobchod, zprostředkování obchodů, hostinská činnost, činnost technických poradců v oblasti potravinářství a zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej. Dále žalobce uvedl, že žalovaný užívá od svého vzniku, tedy od 16.2.2001, k označování svých výrobků a služeb označení shodné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou majetku žalobce. Rovněž tak žalovaný zcela vědomě vzbuzoval dojem, že je pokračovatelem žalobce a přímo uvedl, že se snaží převzít výrobu vína a jeho prodej po žalobci a pokračovat v jeho podnikání. V důsledku tohoto neoprávněného užívání předmětné ochranné známky žalovaným ztrácelo toto označení rozlišovací způsobilost pro výrobky žalobce, přičemž průměrní zákazníci zaměňovali a zaměňují výrobky žalobce a žalovaného. I přes opakované výzvy žalovaný svého protiprávního jednání nezanechal a proto se žalobce obrátil se svým nárokem k soudu. Co se týče ochranné známky č. 218998 žalobce upřesnil, že žalovaný od svého vzniku (16.2.2001)

užíval neoprávněně tuto ochrannou známku a to při označování svých výrobků a jejich distribuci, inzerci a propagaci. Svým jednáním tak žalovaný způsobil pokles odběrů výrobků žalobce a tudíž má žalobce (jakožto poškozený), v případě pokud mu byla neoprávněným zásahem do práv z ochranné známky způsobena škoda, právo na její náhradu. Ostatně tyto nároky na náhradu škody žalobce uplatňoval jak ve sporu sp. zn. 18 (41) Cm 151/2002, kde požadoval přiznání náhrady škody ve výši 200.000,- Kč, tak v dalším sporu sp. zn. 18 (41) Cm 157/2005, kde požadoval zaplacení další pokračující škody, která mu měla protiprávním jednáním žalovaného vzniknout. Co se týče sporu sp. zn. 18 (41) Cm 152/2002 touto žalobou požadoval žalobce zaplacení nebo vydání bezdůvodného obohacení ve výši 200.000,- Kč. K tomuto nejprve uváděl, že v důsledku protiprávního jednání žalovaného došlo u žalobce k poklesu prodeje jeho výrobků a to od roku 2000. Poté v souvislosti s tímto svým požadavkem na vydání předběžného opatření žalobce upřesnil, že vydání bezdůvodného obohacení ve výši 200.000,- Kč požaduje přiznat z důvodu ušlých licenčních poplatků, které žalobci ušly tím způsobem, že pokud by žalovaný řádně požádal o licenci k předmětné ochranné známce, musel by žalobci pravidelně platit licenční poplatky. Ačkoli v této věci by výše licenčních poplatků byla několikanásobně vyšší, žalobce požaduje vydání bezdůvodného obohacení pouze ve výši 200.000,- Kč. Co se týče požadavku žalobce na přiznání přiměřeného zadostiučinění je třeba uvést, že přiznání přiměřeného zadostiučinění žalobce požadoval nejen ve sporu 18 (41) Cm 150/2002, kde požadoval zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč, ale i ve sporu sp. zn. 18 (41) Cm 157/2005, kde vedle pokračující náhrady škody požadoval žalobce přiznat i přiměřené zadostiučinění ve výši 500.000,- Kč. Co se týče tohoto svého požadavku žalobce uvedl, že vzhledem k protiprávnímu jednání žalovaného, které spočívalo v poškozování známkoprávní ochrany žalobce a dále nekalosoutěžnímu jednání, kterého se žalovaný dopustil vůči žalobci jednalo se o tak hrubé porušení práv žalobce, že má zato, že je možno se domáhat za toto protiprávní jednání žalovaného přiznání přiměřeného zadostiučinění. S tím, že se jednalo o tak zásadní nehmotnou újmu na straně žalobce, že je zapotřebí v této věci aplikovat přiznání přiměřeného zadostiučinění v peněžité formě. Dále žalobce svým podáním ze dne 30.5.2011 (doručeným soudu dne 2.6.2011) upřesnil a doplnil další údaje týkající se svých požadavků jak na náhradu škody, tak vydání bezdůvodného obohacení, tak přiměřeného zadostiučinění. Co se týče svých požadavků na náhradu škody žalobce uvedl, že pokud ve svých žalobách požadoval přiznání škody a ušlého zisku jedná se o termíny, které se překrývají, když podle něj je škoda nemajetková újma, která se projevuje jednak jako skutečná škoda nebo jako ušlý zisk. Co se týče svých požadavků na náhradu škody žalobce uvedl, že co se týče věci vedené pod sp. zn. 18 (41) Cm 151/2002 v této požaduje přiznání náhrady škody za období od 16.2.2001 do 25.9.2002. Co se týče škody požadované ve věci sp. zn. 18 (41) Cm 157/2005 zde požaduje přiznání náhrady škody za období od 5.8.2001 do 5.8.2005. V návaznosti na výtku soudu, že tento nárok je považován zčásti duplicitně (zčásti za stejné období) žalobce uvedl, že jeho požadavky na přiznání náhrady škody jsou požadovány v tak umírněné výši, že i kdyby tento nárok za duplicitní období byl soudem zamítnut, tak by tyto nároky neměly být soudem kráceny. Co se týče vydání bezdůvodného obohacení ve věci 18 (41) Cm 152/2002 žalobce rovněž v tomto podání upřesnil, že se žalovaný bezdůvodně obohatil užíváním ochranné známky bez právního důvodu a neuhrazené licenční poplatky považuje žalobce za bezdůvodné obohacení na straně žalovaného. Co se týče hodnoty nezaplacených licenčních poplatků tato dle žalobce byla vyčíslena znaleckým posudkem znalce JUDr. Oldřicha Studeného v jeho znaleckém posudku z 28.2.2006 a to v podílu na hodnotě ochranné známky v rozsahu 10 až 20% z ceny známky, tedy v hodnotě 182.080,- Kč až 364.160,- Kč ročně. Za

těchto okolností tedy požaduje žalobce uhrazení náhrady licenčního poplatku za období ledna

2001 až března 2002, tedy za 15 měsíců, a to v horním limitu licenčního poplatku tedy 364.160,- Kč ročně což za 15 měsíců užívání činí 546.240,- Kč. Bezdůvodné obohacení požaduje toliko však do výše požadované žalobou a to 200.000,- Kč. Co se týče požadavků na přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč (spor 18(41) Cm 150/2002) a ve výši 500.000,- Kč (spor 18 (41) Cm 157/2005), tyto finanční částky požaduje ze dvou právních titulů. Jednak pro majitele ochranné známky a dále pro poškozeného z titulu nekalosoutěžního jednání. V této souvislosti upozornil, že nárok na přiměřené zadostiučinění je nárokem, který má převážně objektivní charakter a přiměřenost peněžitého zadostiučinění musí být posuzována jak z objektivních tak subjektivních hledisek. V souvislosti s požadovaným přiměřeným zadostiučiněním žalobce zmínil, že jenom na ušlém zisku žalobce utrpěl újmu za dobu cca 5 let ve výši 14.362.100,- Kč. Z předložených závěrek je zřejmé, že se jedná o snížení obratu a tedy zisku, které je trvalého charakteru. Tudíž přiměřené zadostiučinění v celkové výši 700.000,- Kč považuje žalobce za minimální. Dále uvádí, že z výše uvedeného je zřejmé, že došlo k významné nemateriální újmě žalobce, k poškození obchodní firmy žalobce ze strany žalovaného a zneužití ochranné známky ze strany žalovaného přičemž právě tyto skutečnosti se promítly do ušlého zisku. Co se týče požadavku na přiměřené zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč žalobce upřesnil, že tuto částku požaduje za období od 16.2.2001 do 26.9.2002 a co se týče přiměřeného zadostiučinění ve výši 500.000,- Kč toto požaduje za období od 16.2.2001 do 5.8.2005. Náhrada škody jím požadovaná v celkové částce 1.824.474,- Kč je požadovaná za období od 16.2.2001 do 5.8.2005.

K těmto žalobním nárokům se žalovaný vyjadřoval tak, že žádný z požadavků žalobce není důvodný. Co se týče požadavku na náhrady škody (spisy 18 (41) Cm 151/2002 a 18 (41) Cm 157/2005) žalovaný uvedl, že tyto požadavky nejsou důvodné, neboť nebyl prokázán vznik skutečné škody nebo ušlého zisku, natož příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného a vzniklou škodou či ušlým ziskem. Žalobce žádným způsobem nedoložil, že pokles zisku v letech 2001 a 2002 byl způsoben jím tvrzeným nekalosoutěžním jednáním žalovaného, rovněž tak nebyla prokázána výše vzniklé škody. Dále žalovaný namítl, že není znám ani skutečný důvod poklesu zisku žalující společnosti a není zde ani žádná souvislost mezi jednáním žalovaného a poklesem zisku na straně žalobce. Navíc jak spor ve věci 18 (41) Cm 151/2002 tak ve věci 18 (41) Cm 157/2005 je žalován částečně duplicitně takže se překrývá a i vzhledem k této duplicitě by požadavkům žalobce na náhradu škody nemělo být vyhověno. Co se týče sporu vedeného pod sp. zn. 18 (41) Cm 152/2002 kde je žalobcem požadováno vydání bezdůvodného obohacení ve výši 200.000,- Kč. K tomuto požadavku žalovaný namítá, že žalobce v žalobě vůbec neuvádí jaká má být příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného a vzniklým bezdůvodným obohacením. Tuto příčinnou souvislost žalobce žádným způsobem neprokazuje. Není ani jasné jaký je vztah mezi tím o co se měl žalovaný obohatit a tím o co se snížil majetek žalobce. Co se týče požadavku žalobce na přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč (spis 18 (41) Cm 150/2002 a spis 18 (41) Cm 157/2005) žalovaný popírá, že by se vůči žalobci dopustil jakéhokoliv nekalosoutěžního jednání. V této souvislosti žalovaný uvádí, že žalobce směšuje odpovědnost Arcibiskupství olomouckého a žalovaného neboť žalobce staví příčinnou souvislost mezi jednáním vrcholného orgánu církve a poklesem odběru výrobků žalobce. V této souvislosti žalovaný upozorňuje, že žalovaný je obchodní společností, která je právnickou osobou odlišnou od Arcibiskupství olomouckého a co se týče problematiky mešního vína namítá, že mešní víno může být používáno pouze k liturgickým

účelům. Rozhodnutí o tom, zda určité víno může být označováno jako mešní, je plně v pravomoci církevního orgánu. Žalobce si tedy nemohl přisvojovat jakýkoliv nárok na to, aby

jeho víno mohlo být označováno jako mešní, tudíž nelze ani hovořit o žádné odpovědnosti Arcibiskupství olomouckého. Dále žalovaný namítá, že nebyl prokázán vznik újmy nemateriální povahy, natož příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného a vznikem újmy nemateriální povahy. Není tedy jasné jak žalobce došel k výši přiměřeného zadostiučinění. Nárok žalobce je neoprávněný a neopodstatněný. Pokud žalobce požaduje zaplacení přiměřeného zadostiučinění musí nejprve prokázat, že se žalovaný dopustil nekalosoutěžního jednání a že důsledkem nekalosoutěžního jednání žalovaného vznikla žalobci určitá nemajetková újma. V případě, že žalobce požaduje přiznání přiměřeného zadostiučinění v penězích, měl by navíc prokázat závažnost a rozsah nemateriální újmy. Jelikož je přiměřené zadostiučinění požadováno jak v řízení sp. zn. 18 (41) Cm 150/2002 tak řízení sp. zn. 18 (41) Cm 157/2005 uplatnění takového přiměřeného zadostiučinění v obou věcech považuje za duplicitní. Pokud je skutkový základ u obou dvou věcí stejný, měl žalobce podat pouze jednu žalobu. Dále žalovaný uvedl, že se domnívá, že vždy postupoval v souladu s dobrými mravy soutěže. Naopak jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže spatřuje u žalobce. Tuto svoji námitku upřesnil tak, že jelikož Arcibiskupství olomoucké přestalo být společníkem společnosti žalobce ke dni svého výmazu jakožto společníka ze společnosti žalobce tedy k 2.11.2004 a Arcibiskupství olomoucké nedalo souhlas s užíváním přídatného jména „arcibiskupský“, které je součástí názvu obchodní firmy žalobce v důsledku tohoto se stalo další používání ochranné známky žalobcem klamavým. Nekalosoutěžního jednání se tedy dopouštěl žalobce nikoliv žalovaný. Dále žalovaný upozornil na tu skutečnost, že rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví byla ochranná známka č. 218998 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ“ zrušena s účinky ex nunc z důvodu své klamavosti. V tomto rozhodnutí mimo jiné předseda Úřadu průmyslového vlastnictví konstatoval, že užívání této barevné kombinované ochranné známky jejím vlastníkem pro zapsané výrobky, kterými jsou vína všeho druhu, může vzbuzovat u veřejnosti klamný dojem o původu zboží. Průměrný spotřebitel by se totiž na základě slova „arcibiskupské“ mohl domnívat, že se na výrobě vína podílí některé z českých arcibiskupství, Arcibiskupství olomoucké nebo Arcibiskupství pražské, či že nad tímto výrobkem uvedená arcibiskupství převzala záštitu. Žalovaný se tedy domnívá, že v situaci, kdy byla ochranná známka žalobce klamavá a na základě toho byla následně zrušena, by bylo plnění požadované žalobcem v rozporu s dobrými mravy. Dále žalovaný uvedl, že pro případ, že by soud uznal nárok žalobce jakožto oprávněný žalovaný uvádí, že usnesením Krajského soudu v Ostravě č.j. 29 Cm 231/2001 – 57 ze dne 21.1.2004 bylo z obchodní společnosti žalobce vyloučeno Arcibiskupství olomoucké, církevní organizace. toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.9.2004. V souvislosti s vyloučením ze společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, s.r.o. vzniklo Arcibiskupství olomouckému podle § 150 obch. zák. právo na vypořádací podíl. Tento vypořádací podíl nebyl Arcibiskupství olomouckému do dnešního dne vyplacen. Tento podíl je odhadován na několik milionů. Dne 28.4.2006 postoupilo Arcibiskupství olomoucké svoji pohledávku z titulu práva na vypořádací podíl vzniklou v souvislosti s jeho vyloučením ze společnosti žalobce na společnost žalovaného. V rámci procesní obrany tudíž žalovaný uplatňuje k započtení tuto pohledávku proti žalobci z titulu práva na vypořádací podíl vzniklou v souvislosti s vyloučením Arcibiskupství olomouckého ze společnosti žalobce. Tato pohledávka byla na žalovaného postoupena smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 28.4.2006. Pro upřesnění žalovaný uvádí, že tuto procesní obranu uplatňuje žalovaný pouze do výše žalované částky s příslušenstvím. Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný

zamítnutí žaloby (žalob) v plném rozsahu.

Na základě vyjádření účastníků nebylo v projednávané věci sporné, že žalobce vznikl zápisem do obchodního rejstříku dne 29.11.1994 a žalovaný vznikl (za existence žalobce) zápisem do obchodního rejstříku dne 16.2.2001. Rovněž tak nebylo sporné, že jak žalobce tak žalovaný se zabývali obdobným předmětem podnikání čímž je výroba a prodej vína všeho druhu. Rovněž tak nebylo sporné, že žalobce byl po určitou dobu majitelem kombinované ochranné známky č. zápisu 218998 pro označování výrobků a služeb třídy 33 – vína všeho druhu. Tato ochranná známka byla zrušena Úřadem průmyslového vlastnictví v roce 2006 (31.8.2006) s účinky ex nunc. Naproti tomu sporným v této věci zůstalo, zda žalovaný se choval vůči žalobci nekalosoutěžně a zda porušoval jeho známko-právní ochranu k tehdy platné ochranné známce č. 218998. Sporné rovněž zůstalo, zda žalovaný způsobil žalobci škodu spočívající v ušlém zisku firmy žalobce a dále zda se žalovaný bezdůvodně obohatil na úkor žalobce tím, že nemusel vynaložit za užívání předmětné ochranné známky licenční poplatky. Sporné rovněž zůstalo to, zda žalobci vznikla v důsledku jednání žalovaného tak razantní imateriální újma, že nedostačuje pouze zadostiučinění nepeněžité povahy.

K prokázání sporných skutečností soud provedl tyto důkazy, ze kterých zjistil následující skutečnosti:

Ze znaleckého posudku č. 194/2006 znalce JUDr. Oldřicha Studeného ze dne 28.2.2006 soud mimo jiné zjistil, že znalec mimo jiné odpověděl na otázku soudu jaká byla cena postoupení práv k užívání ochranné známky č. 218998 pro jeden kalendářní rok s tím, že znalec uvedl, že zjistil, že žalovaný prodal 77 627 kusů lahví vína, která byla opatřena posuzovanou ochrannou známkou. Z toho znalec dovozuje, že pokud by žalovaný užíval posuzovanou ochrannou známku oprávněně, musel by mít se žalobcem uzavřenou licenční smlouvu a tím pádem by musel žalobci platit za užití posuzované ochranné známky licenční poplatky. V daném případě tomu tak nebylo a žalovaný bez souhlasu žalobce užíval posuzovanou ochrannou známku č. 218998. Tudíž žalovaný byl zvýhodněn ve srovnání s jinými soutěžiteli tím, že neplatil licenční poplatky, které by jinak platit musel. Cena licence, resp. licenčních poplatků za užití průmyslového práva v daném případě ochranné známky, se obvykle stanoví dohodou stran. Tato v tomto případě chybí a proto znalec stanovuje cenu licence ve vztahu k danému případu. Cena licence u ochranných známek se obvykle pohybuje do 3,5% z dosažených tržeb za prodej výrobků označených ochrannou známkou. V daném případě je rovněž třeba přihlídnout též k té skutečnosti, že posuzovaná ochranná známka obsahuje podstatnou část obchodní firmy žalobce, která byla známa na trhu v České republice pro obchodníky a přímé kupující více jak 6 let, což je doba, která postačí k zavedení názvu obchodní firmy a označení jejich výrobků. Jedná se o označení mezi zákazníky vžitě. Na základě výše uvedeného by licenční poplatek pro užití označení vína měl být stanoven v horní polovině obvyklého rozpětí licenčních poplatků. Co se týče vlastního výpočtu znalec uvedl, že žalovaný dosáhl za léta 2001 a 2002 tržeb za prodaná vína opatřená posuzovanou ochrannou známkou ve výši 5.890.119,80 Kč. Tržba v roce 2001 činila 4.237.307,70 Kč. Tomu odpovídá cena licence ve výši 3% v částce 127.119,23 Kč a za rok 2002 z tržby ve výši 1.652.812,10 Kč činí licenční platba 3% v částce 49.584,36 Kč. Za užití ochranné známky činí licence, resp. licenčního poplatku 3% z tržeb za prodej lahví vína opatřených posuzovanou ochrannou známkou. Za prodej 77 627 kusů lahví vína v období od února 2001 do března 2002 by žalovaný měl zaplatit celkem 176.703,60 Kč. Dále znalec

JUDr. Oldřich Studený uvedl, že majetková práva k ochranné známce č. 218998 znalec ocenil metodou licenční analogie částkou 1.820.804,- Kč. Na této hodnotě ochranné známky se přizivil

žalovaný od svého vzniku, tj. od února 2001 do března roku 2002. Užitím posuzované ochranné známky, která mimo obrazový erb obsahuje i podstatnou část názvu obchodní firmy žalobce, mohl snadno kupující mít dojem, že si kupuje víno od zavedené obchodní společnosti žalobce a nikoliv od obchodní společnosti žalované, která vznikla teprve v únoru 2001 a místo na trhu si hledala, což se projevilo snížením tržeb z prodeje vína u žalobce. Žalobce vykázal snížení tržeb v roce 2001 o 6.251.000,- Kč a v roce 2002 o 5.827.000,- Kč v srovnání s rokem 2000. Žalovaný tak užitím zavedené značky a zavedeného názvu obchodní firmy žalobce získal od samého počátku podnikání náskok ve srovnání s jinými soutěžiteli, kteří v daném oboru podnikají. Ti od samého počátku vynakládají náklady na zavedení názvu svojí firmy a označení svých výrobků. Bylo by však nesprávné tvrdit, že celé snížení tržeb u žalobce v letech 2001 a 2002 vzniklo vlivem užití posuzované ochranné známky. Vznik nového subjektu v podnikání zvláště ve stejném regionu přináší jiným soutěžitelům obvykle snížení tržeb. To znamená, že i kdyby žalovaný označoval výrobky od samého začátku odlišným označením od posuzované ochranné známky, rozhodně by byl výrobek prodejný a s největší pravděpodobností by došlo k určitému snížení tržeb žalobce. Znalec tudíž považuje cenu ušlých licenčních plateb za minimální škodu, kterou žalobce utrpěl, která však skutečnou škodu nemůže pokrýt. Na konkrétní otázky soudu znalec JUDr. Oldřich Studený odpověděl tak, že tržní cenu ochranné známky č. 218998 nelze s ohledem na nedostatek informací na trhu s ochrannými známkami v oboru vína stanovit. Znalec stanovil cenu obvyklou, která se užívá dle zák. č. 157/1997 Sb. metodou licenční analogie, a to ve výši 1.820.804,- Kč. Co se týče další otázky znalec uvedl, že cenu postoupení práv tvoří součet licenčních poplatků za užití ochranné známky, tj. ve výši 176.703,- Kč a podílu na ceně (hodnotě) ochranné známky ve výši 10% až 20% tj. v rozsahu od 182.080,- Kč do 364.160,- Kč. Celková cena postoupení práv k užívání ochranné známky č. 218998 je tedy v rozmezí od 358.783,- Kč do 540.863,- Kč. Na další dotaz znalec uvedl, že žalovanému bylo dodáno 82 700 kusů etiket s vyobrazením dle ochranné známky č. 218998. Na poslední dotaz znalec uvedl, že žalovaný prodal 77 627 kusů lahví vína opatřených označením shodným s ochrannou známkou č. 218998.

Ze znaleckého posudku znalce Karla Čady vypracovaného dne 20.8.2010 soud zjistil, že předmětem tohoto znaleckého posudku mělo být doplnění dříve zpracovaného znaleckého posudku znalce JUDr. Oldřicha Studeného a to s ohledem na zrušení zkoumané ochranné známky č. 218998 s účinky ex nunc. Znalec Karel Čada v tomto znaleckém posudku uvedl, že prostudoval dřívější znalecký posudek JUDr. Oldřicha Studeného ze dne 28.2.2006 a v návaznosti na zrušení ochranné známky č. 218998 s účinky ex nunc rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 31.8.2006 dále uvedl. Znalec sdělil, že především tvrzení žalobce uvedené v žalobě, že náhrada škody závisí na hodnotě ochranné známky není v zásadě správné a nemá ani oporu v žádném právním předpise ani soudní praxí. Mezi škodou způsobenou neoprávněným užíváním ochranné známky a její hodnotou totiž není v zásadě žádný přímý příčinný vztah. Hodnota ochranné známky je založena na jejím výlučném užívání vlastníkem ve spojení s výrobky a službami pro něž je zapsána v rejstříku. Jejím základem je především rozsah užívání předmětné ochranné známky a vytváření pozitivního vztahu mezi vlastníkem a spotřebitelem zboží, u kterého je ochranná známka užívána. Ochranná známka vytváří svoji hodnotu celkovým úhrnem emocionálních příznivých asociací a vjemů či dojmů zákazníka a spotřebitelů pokud jde o původ, vlastnosti, kvalitu a funkci

zboží či produktů a úroveň obecného povědomí. Dále znalec uvedl, že obecně se má zato, že při prokázaném porušení práv z průmyslového vlastnictví musí vlastník dostat odpovídající odškodnění, které nesmí být nižší než případné licenční poplatky, které by v případě svého

souhlasu s užíváním předmětné ochranné známky získal. Protože v případě ušlého zisku jsou reparace podstatně vyšší než v případě stanovení škody prostřednictvím licenčních poplatků. Po prostudování spisu znalec uvedl, že uvedené podmínky jsou v daném konkrétním případě splněny. Žalobce v době, kdy vlastnil předmětnou ochrannou známku č. 218998 měl vlastní výrobní kapacity, prokázal ztrátu z prodeje po započítání nedovoleného užívání ochranné známky a o víno s předmětným označením bylo na trhu zájem. Co se týče konkrétní otázky zda mohlo mít zrušení zkoumané ochranné známky č. 218998 s účinky ex nunc vliv na hodnotu předmětné ochranné známky v době, kdy docházelo k porušení práv plynoucí z této ochranné známky žalovaným, tedy v letech 2001 a 2002 znalec uvedl, že toto žádný vliv nemohlo mít. Co se týče zrušení ochranné známky s účinky ex nunc znalec uvedl, že pro bývalého vlastníka takovéto ochranné známky to neznamená pouze ztrátu výlučného postavení tohoto jeho dosud právem chráněného označení na trhu, ale zároveň i defakto zákaz jakéhokoli užívání, neboť klamavé označení je jednou ze skutkových podstat nekalé soutěže. Co se týče stanovení další hodnoty takovéto zrušené ochranné známky znalec uvedl, že takovéto další označování konkrétním vlastníkem v daném případě žalobcem nemůže být dále užíváno z výše uvedených důvodů, jeho hodnota do budoucna vlastně zaniká nebo za daných konkrétních okolností se rychle v daných podmínkách blíží k nulové či jakési zbytkové hodnotě. Tato skutečnost by dle znalce neměla mít žádný vliv na velikost škody, která vlastníkovi ochranné známky vznikla v době jejího řádného zápisu do rejstříku na základě neoprávněného užívání žalovaným. Co se týče konkrétních odpovědí na zadání soudu znalec Karel Čada uvedl, že pro období do zrušení ochranné známky z důvodu klamavosti nemá následné zrušení ochranné známky č. 218998 s účinky ex nunc žádný vliv na její hodnotu. Dále znalec uvedl, že dnem zrušení ochranné známky s účinky ex nunc z důvodu klamavosti je tato ochranná známka pro vlastníka nepoužitelná pro označování výrobků a služeb, pro které je zapsaná do rejstříku ochranných známek a znamená to rychlou ztrátu hodnoty či zásadní snížení její hodnoty.

Z dalšího znaleckého posudku znalce Karla Čady vyhotoveného dne 28.11.2011 soud zjistil, že předmětem tohoto znaleckého posudku bylo odpovědět na zadání soudu ohledně určení hodnoty ušlého zisku u žalobce za období od 16.2.2001 do 5.8.2005 a to v důsledku neoprávněného užívání ochranné známky č. 218998 žalovaným. Soud z tohoto znaleckého posudku zjistil, že znalec stanovil pro jednotlivé roky 2001, 2002, 2003, 2004 a 2005 jednotlivé výpočty na základě kterých stanovil výši ušlého zisku za tyto roky s tím, že u každého z těchto počítaných roků uvedl mechanismus a data na základě kterých tento ušlý zisk pro jednotlivé roky stanovil. Co se týče konkrétních výpočtů za jednotlivé roky znalec uvedl, že ušlý zisk žalobce v roce 2001 představuje, podle informací, které měl k dispozici částku 369.450,- Kč. Ušlý zisk žalobce za rok 2002 částku 351.873,- Kč, ušlý zisk žalobce v roce 2003 představuje částku 225.912,- Kč, ušlý zisk žalobce v roce 2004 představuje částku 63.100,- Kč a co se týče roku 2005 zde znalec uvedl, že do roku 2005 se již nepříznivé důsledky porušování ochranné známky nepřelévají a proto ušlý zisk za toto období již není stanoven. Z výše uvedeného vyplývá, že ušlý zisk žalobce za období od února 2001 do konce roku 2004 představuje dle znalce celkovou částku 1.010.335,- Kč.

Z doplňku ze znaleckého posudku znalce Karla Čady ze dne 16.3.2013 soud zjistil, že

znalec v tomto doplňku ke znaleckému posudku doplnil již dříve zpracovaný znalecký posudek ze dne 28.11.2011 a v tomto doplňku odpověděl na další zadání soudu s tím, že dalším zadáním soudu bylo určit hodnotu ušlého zisku u žalobce za prodej mešního vína za období od 16.2.2001 do 5.8.2005 v důsledku neoprávněného užívání ochranné známky č. 218998 žalovaným se

zohledněním skutečnosti, že souhlas k výrobě mešního vína byl žalobci odejmut ke dni 15.8.2003. Další otázkou bylo určit hodnotu ušlého zisku u žalobce za prodej jiného vína než mešního za období od 16.2.2001 do 5.8.2005 v důsledku neoprávněného užívání ochranné známky č. 218998 žalovaným (a to v celkovém součtu, i zvláště za jednotlivé roky). Dále znalec v tomto doplnění ke znaleckému posudku svoji odpověď rozdělil (dle zadání soudu) takže stanovil ušlý zisk za prodej mešního vína za příslušné období a dále stanovil ušlý zisk za prodej jiného než mešního vína za stanovené období. Závěrem konkrétně znalec uvedl, že ušlý zisk žalobce za prodej mešního vína činil v roce 2001 částku 73.890,- Kč, v roce 2002 částku 70.375,- Kč a v roce 2003 částku 28.239,- Kč. Ušlý zisk žalobce za prodej mešního vína činí celkem 172.504,- Kč. Ušlý zisk za prodej jiného, než mešního vína, činí v roce 2001 částku 295.560,- Kč, v roce 2002 částku 281.498,- Kč, v roce 2003 částku 197.673,- Kč a v roce 2004 částku 63.100,- Kč. Dále znalec uvedl, že ušlý zisk žalobce za prodej jiného než mešního vína činí celkem 837.831,- Kč.

Z výsledku znalce JUDr. Oldřicha Studeného provedeného na jednání konaném dne 25.5.2006 soud mimo jiné zjistil, že období za které vyčíslil tento znalec újmu za užívání ochranné známky žalobce žalovaným je období od vzniku žalovaného do března roku 2002. Dále uvedl, že obvyklá cena ochranné známky žalobce tak jak tuto cenu uvedl znalec ve svém znaleckém posudku z roku 2006 se vztahuje k časovému intervalu let 2001 až 2002.

Z výsledku znalec Karla Čady provedeného na jednání konaném dne 5.4.2012 soud mimo jiné zjistil, že znalec uvedl, že pokud jde o ušlý zisk, tak jde o predikci něčeho, k čemu by bývalo došlo, kdyby nedošlo ke škodné události, kterou v daném případě je porušování práv z ochranné známky, která prokazatelně v době porušování těchto práv platila a byla zde uplatněna pouze ex nunc, tzn. až od března roku 2002. Znalec uvedl, že lze z účetních podkladů zjistit, jaký propad obratu v oblasti vína u žalobce nastal. Současně došlo zhruba ve stejném okamžiku k dalším okolnostem, které znalec vzal při svých výpočtech do úvahy. Tyto další okolnosti byly přestěhování provozovny a další okolností byla ta skutečnost, že se pan G., jako mimořádně ctěná osoba, k této záležitosti taktéž vyjadřoval. Z tohoto důvodu se znalec zabýval příčinnou souvislostí mezi porušováním ochranné známky a ztrátou toho odbytu a také ostatními okolnostmi. Dále znalec uvedl, že se na tom snížení odbytu společnosti žalobce podílely v podstatě čtyři záležitosti. To, že tato ochranná známka žalobce byla porušovaná, dále že se provozovna žalobce přestěhovala a dále že došlo k jakýmsi doporučením významné osobnosti o tom, jaké víno a kde se má kupovat. Čtvrtou skutečností byla existence nového subjektu na lokálním trhu v prodeji vína, tj. existence žalovaného. Čili jsou tu čtyři skutečnosti, které byly váženy a z toho bylo na vrub, tedy v přímé příčinné souvislosti z porušování práv v ochranné známce zvolena znalce částka 33% (1/3). Porušování ochranné známky však skončilo v březnu roku 2002 a tudíž vzniká otázka jestli dochází k jakémusi přelévání, tzn. těch neblahých dopadů předchozího porušování i poté, kdy již porušování k ochranné známce bylo ukončeno. Znalec uvedl, že zvolil to doznívání tak, že v příštím roce už to bylo jen 20% místo těch 33%, v dalším roce 5% a v roce 2005 už to doznělo úplně. Na dotaz žalovaného zda ten znalce nastavený poměr 1/3, 20% resp. 5% vyjadřuje příčinnou souvislost znalec uvedl, že ano, že tento poměr, tento koeficient vyjadřuje

souvislosti mezi porušením ochranné známky a tím dopadem na ušlý zisk té společnosti. Na další dotaz žalovaného zda-li na prodejnost vína má vliv také to, že je příslušná prodejna v turisticky atraktivní destinaci - znalec uvedl, že obecně říká, že ano. Dále znalec uvedl, na další dotaz žalovaného, že podle něj v případě určení výše ušlého zisku je podstatné to, kolik se

prodalo vína v těch letech před tou škodnou událostí a dále propad při prodeji toho vína, čímž byl propad v prodeji toho vína způsoben řešil znalec v těch čtyřech faktorech, které zmínil na úvod svého vyjádření. Na další dotaz žalovaného zda znalec rozlišoval při svém výpočtu ušlého zisku mezi produkcí mešního vína a jiného vína znalec uvedl, že tuto námitku ze strany žalovaného považuje za jedinou podstatnou z těch námitek, které žalovaný specifikoval ve svém vyjádření ke znaleckému posudku ze dne 19.1.2012 a ostatní jsou dle znalce irelevantní. Co se týče namítaného rozlišení mezi mešním a jiným vínem znalec uvedl, že s ohledem na tuto námitku by bylo asi vhodné rozdělit tuto ztrátu ušlého zisku u žalobce na dvě varianty a to ztrátu ušlého zisku co se týče mešního vína a u produkce ostatních vín. Dále znalec doplnil, že v případě, pokud by bylo prokázáno, že žalobce skutečně prodával mešní víno bez toho, že by měl oprávnění dle těch liturgických předpisů, tak v tom případě by samozřejmě za prodej mešního vína, které bylo prodáváno bez tohoto povolení nemohl být takovýto ušlý zisk žalobci přiznán, neboť nelze přiznat náhradu škody žalobci za jednání, které by bylo protiprávní. Na dotaz žalobce jakým mechanismem znalec ten ušlý zisk na straně žalobce v znaleckém posudku vypočítal znalec uvedl, že si spočítal celkový ušlý zisk na straně žalobce a od tohoto celkového ušlého zisku odečetl ty tři aspekty a to přestěhování provozovny, doporučení významných osobností (pana G.) a existenci dalšího subjektu na trhu. Z tohoto důvodu tedy nepřiznal celkový ušlý zisk ve výši 100%, ale pouze 33% za první dva roky 20% a následně 5% za rok 2004. Na dotaz žalovaného proč i po zrušení ochranné známky s účinky ex nunc má hodnota takového zrušené ochranné známky stále ještě nějakou hodnotu a proč znalec neuvedl, že takto zrušená ochranná známka již nemá žádnou hodnotu znalec uvedl, že do svého předchozího znaleckého posudku ze dne 20.8.2010 sdělil, že i takto zrušená ochranná známka má ještě nějakou (byť menší – zbytkovou) hodnotu a to z toho důvodu, že hodnota takového označení doznívá i po tom zrušení ochranné známky. Je to např. z toho důvodu, že někteří spotřebitelé nemusí vědět o tom, že ochranná známka byla u nějakého úřadu zrušena.

V dalším výsledku znalce Karla Čady provedeném na jednání konaném dne 25.4.2013 znalec uvedl, že se vyjádřil k výtkám a námitkám žalovaného, které byly uvedeny v podání žalovaného ze dne 9.4.2013 a dále v jeho vyjádření ze dne 4.12.2012. Znalec uvedl, že dostal za úkol, aby vypracoval znalecký posudek s konkrétně uvedenými otázkami a protože po ně nebyly podklady v soudním spise obrátil se na žalobce, aby tyto informace od něj obdržel. Veškeré výtky, které tudíž žalovaný adresuje na znalce a spočívají v tom, že žalobce předložil nesprávné, neúplné nebo jinak nedostatečné podklady nemůže v žádném případě na svoji osobu přijmout. Kromě toho znalec uvedl, že veškerá korespondence, žádosti, které byly adresovány žalobci byly taktéž zasílány žalovanému a ten měl veškeré možnosti k tomu, aby poskytl údaje takové, které k dispozici měl a které se týkaly těchto záležitostí. Znalec se tudíž necítí být vyšetřovatelem a vychází z podkladů, které má k dispozici. Pokud jde o námitky žalovaného, které jsou obsaženy v jeho sdělení ze dne 4.12.2012 tak co se týče námitky, že znalec vyšel ze základny, tzn. úrovně zisku tři roky předtím než došlo k porušení ochranné známky žalobce. Znalec k této námitce uvedl, že na této záležitosti zcela jednoznačně trvá, tato je plně v souladu s veškerou přiměřenou praxí při porušování jakýchkoliv práv z průmyslového vlastnictví a to včetně praxe zahraniční. Dále znalec uvedl, že je nepravdivé,

co uvádí žalovaný, že znalec vyšel ze tří nejméně úspěšných let. Tak tomu skutečně není. Znalec vyšel ze tří let předtím, než došlo k porušení práv k ochranné známce žalobce. Co se týče další námitky žalovaného ohledně výše zisku a z jakého zisku se má vycházet znalec uvedl, že je přesvědčen o tom, že se má vycházet ze zisku hrubého, protože ten poškozenému chybí a pokud ho získá a to i třeba dodatečně, tak teprve potom z něho může zaplatit nějakou daň. Co

se týče námitek žalovaného z dubna roku 2013 ty se vesměs týkají výtek, že znalec neobdržel správné podklady od žalobce. K těmto výtkám znalec uvedl, že se již nehodlá nikterak vyjadřovat a dále doplnil, že to co dostal od žalobce vše řádně připnul ke všem vyhotovením znaleckého posudku a pouze s takovými údaji znalec pracoval. Co se týče té sporné otázky, kdy u žalobce byly snad naplněny podmínky proto, aby žalobce mohl prodávat své víno jako mešní, tak v této záležitosti znalec vychází pro sebe jako z předběžné otázky z toho, že jde o rozhodnutí kompetentního orgánu a obvyklé rozhodnutí kompetentního orgánu nabývají účinnosti až datem rozhodnutí a nabytí jeho právní moci, nikoliv retrospektivně. Dále se soudce dotázal znalce na tu skutečnost, zda ušlý zisk u mešního vína za rok 2003 je shodný jak ušlý zisk, který byl zpracován ve znaleckém posudku znalce Karla Čady z roku 2011. Znalec soudu sdělil, že skutečně nedošlo k žádné změně ani s ohledem na odnětí souhlasu u mešního vína, ke kterému došlo dne 15.8.2003 jak u znaleckého posudku vypracovaného v roce 2011 tak u znaleckého posudku vypracovaného dne 16.3.2013. Důvodem proč nedošlo k žádné změně bylo to, že dle sdělení žalobce, který znalci sdělil, že po 15.8.2013 již žádné mešní víno žalobce neprodával, tak z tohoto důvodu znalec uvedl, že doporučuje, aby i v roce 2003 bylo vycházeno z celkového ušlého zisku za rok 2003 na úrovni částky 225.912,- Kč. Znalec pouze uvedl, že co se týče dodatku ke znaleckému posudku, který byl vypracován 16.3.2013 tak oproti předchozímu znaleckému posudku z roku 2011 došlo v návaznosti na odnětí souhlasu k výrobě mešního vína žalobci dne 15.8.2003 k tomu, že v dodatku ke znaleckému posudku ze dne 16.3.2013 znalec rozdělil tento ušlý zisk za roky 2001, 2002, 2003 a 2004 jak konkrétně u mešního vína tak u zvlášť u jiného vína. Dále co se týče ušlého zisku u mešního vína došlo k tomu, že rok 2001, 2002 a 2003 zde uvedl znalec konkrétní částky, které jsou sděleny v tomto dodatku ke znaleckému posudku s tím, že u ušlého zisku mešního vína za rok 2004 žádný ušlý zisk není, neboť žalobce znalci sdělil, že v roce 2004 již žádné mešní víno neprodával. Dále došlo v tomto dodatku ke znaleckému posudku k tomu, že rovněž znalec zvlášť specifikoval ušlý zisk u žalobce u tzv. „jiného vína“, který činil celkem 837.831,- Kč. Co se týče metodologie výpočtu, na dotaz žalobce, znalec uvedl, že co se týče rozdělení produkce žalobce na mešní víno a nemešní víno znalec soudu uvedl, že pracoval pouze se sdělením žalobce, který znalci sdělil, že co se týče produkce vína přesně nerozlišoval, kdy prodával víno mešní a víno „jiné“ s tím, že žalobce znalci sdělil, že odhaduje, že jakožto vína mešního prodal z takové produkce cca 20% a jako víno „jiné“ prodal cca 80% své produkce. Na dotaz žalovaného, zda by se lišil výpočet znalec u mešního vína, pokud by mu žalobce sdělil, že žalobce vyráběl po celou dobu produkce (to je i po datu 15.8.2003) víno v množství 150 000 lahví ročně – znalec uvedl, že ten výpočet by se v tomto případě lišil, ale pouze nepatrně s tím, že by se ten výpočet lišil pouze u údaje u tohoto mešního vína prodaného po 15.8.2003 a z části i ohledně tohoto údaje u prodaného vína za rok 2004.

Ze sdělení České biskupské konference ze dne 28.6.2012 (přičemž tento subjekt podal tuto odpověď v návaznosti na výzvu soudu ze dne 13.6.2012) soud zjistil, že primárním a hlavním účelem mešního vína je jeho výlučně a esenciálně nezbytné využití při liturgii Církve římsko-katolické. Souhlas s používáním označení mešní víno je souhlasem příslušné církve

s tím, aby dané víno bylo používáno pro účely její liturgie. Souhlas může být udělen komukoliv a stejně tak je lze z jakéhokoliv důvodu odepřít. Mešní víno je ze své definice vínem, které je způsobilé k použití při katolické mši. Souhlas církve vydávaný podle zákona o vinohradnictví a vinařství je pak souhlasem s tím, že určité víno je způsobilé být při mši používáno. Vydání souhlasu církve s označením vína za mešní má primárně funkci vyslání informace, že dané víno smí být při bohoslužbě používáno, a že tedy splnilo všechny podmínky, které daná církev pro

použití vína jako vína mešního stanoví. Dále tento subjekt uvedl, jaké vlastnosti musí splňovat víno, aby mohlo být označováno jako mešní víno a použito při římsko-katolické liturgii. Rovněž tak uvedl, která jsou kritéria při udělování souhlasu označovat víno jako mešní. Tento subjekt rovněž uvedl, že na udělení souhlasu označovat víno jako víno mešní není právní nárok a rozhodování o udělení či neudělení souhlasu spadá výlučně do vnitřní autonomie římsko-katolické církve zaručené. Listinou základních práv a svobod. Rovněž tak tento subjekt sdělil, že subjekt, který získal souhlas označovat víno jako mešní je vždy se shora uvedenými podmínkami seznámen a osoby zúčastněné na tomto výrobním procesu jsou zavázány přísahou k jejímu dodržování. Rovněž tak výrobce mešního vína je povinen umožnit výkon tzv. liturgického dozoru, který je vykonáván u daného výrobce pověřeným duchovním Církve římsko-katolické. Před 22.1.2004 udělovala a odníimala souhlas pro výrobu mešního vína jednotlivá římsko-katolická biskupství v České republice pro výrobce na jejich území, a to za totožných předpokladů. Ode dne 22.1.2004 bylo v rámci Církve římsko-katolické rozhodnuto, že jménem Římsko-katolické církve v České republice bude vydávat písemný souhlas k označení mešního vína předseda České biskupské konference. Co se týče firmy žalobce, tento subjekt uvedl, že této firmě byl v minulosti rozhodnutím Arcibiskupství olomouckého ze dne 15.8.2003 značky 1832/2003 příslušný souhlas odejmut, neboť firma žalobce vedle dalšího neumožňovala řádný výkon liturgického dozoru při výrobě vína.

Z osvědčení o zápisu ochranné známky č. 218998 soud mimo jiné zjistil, že tato ochranná známka byla zapsána dne 26.7.1999, přičemž žádost o její zápis byla podána 16.4.1998. Majitelem této ochranné známky byla firma žalobce a ochranná známka byla zapsána pro třídy výrobků a služeb č. 33 (vína všeho druhu).

Z usnesení Krajského soudu v Brně č.j. 41 Cm 195/2001 ze dne 30.5.2002 soud mimo jiné zjistil, že tímto usnesením byl před Krajským soudem schválen smír na základě kterého se žalovaný zavázal zdržet se užívání označení shodného nebo zaměnitelného s kombinovanou ochrannou známkou č. 218998 při označování svých výrobků a jejich distribuci, inzerci a propagaci, a to do 30 dnů ode dne schválení soudního smíru.

Z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j. 4 Cmo 445/2003 – 85 ze dne 19.2.2004 soud mimo jiné zjistil, že tímto rozsudkem rozhodl Vrchní soud v Olomouci mimo jiné tak, že ve výroku III. změnil rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 41 Cm 162/2001 – 30 ze dne 29.11.2001 tak, že výrok zní: žalovaný je povinen změnit svou obchodní firmu tak, aby v názvu nebyla současně obsažena slova „arcibiskupské“ a „sklepy“.

Z rozsudku Okresního soudu v Kroměříži č.j. 3 T 61/2003 – 536 ze dne 4.9.2003 soud mimo jiné zjistil, že tímto rozsudkem Okresní soud v Kroměříži rozhodl tak, že obžalovaného J.K., nar. XXXXX uznal vinným, že v období od 16.2.2001 do 14.8.2002 v Kroměříži jako jednatel firmy žalovaného užíval pro označení výrobků firmy žalovaného

uváděných do oběhu – vín etikety s nápisem ARCIBISKUPSKÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ a s grafickým vyobrazením erbu ve tvaru štítu skládajícího se z červeno-bílých rovnoramenných trojúhelníků, kdy se jednalo o označení zaměnitelné s označením výrobku společnosti žalobce, která svoje výrobky označuje etiketami s registrovanou ochrannou známkou č. 218998. V důsledku toho tedy J.K. spáchal trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu dle § 150 odst. 1 a 2 trestního zákona a odsuzuje se k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, přičemž se výkon trestu podmíněně odkládá na

zkušební dobu v trvání dvou let. Co se týče poškozené firmy žalobce tuto Okresní soud v Kroměříži odkázal s nárokem na náhradu škody nařízení ve věcech občansko-právních.

Z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 7 To 571/2003 ze dne 5.2.2004 soud mimo jiné zjistil, že v návaznosti na odvolání obžalovaného J.K. nar. XXXXX rozhodl Krajský soud v Brně (jakožto soud odvolací) tak, že odsoudil obžalovaného J.K. dle § 150 odst. 2 trestního řádu k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s tím, že tento výkon trestu mu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 15 měsíců.

Z usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8 Tdo 1120/2004 ze dne 27.10.2004 soud mimo jiné zjistil, že Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání obviněného J.K., nar. XXXXX proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5.2.2004, sp. zn. 7 To 571/2003 tak, že toto dovolání obviněného J.K. odmítl.

Z rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví sp. zn. O131902, č.j. 41497/2004 ze dne 9.12.2004 soud mimo jiné zjistil, že tímto rozhodnutím Úřad průmyslového vlastnictví v Praze rozhodl tak, že zamítl návrh na prohlášení ochranné známky č. 218998 ve znění „Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž“ za neplatnou dle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Co se týče odůvodnění tohoto zamítavého rozhodnutí úřad v tomto svém rozhodnutí mimo jiné uvedl, že je jisté, že přídatné jméno „Arcibiskupský“ si veřejnost, a to nejen její věřící část, spojí se sídlem náboženského hodnostáře arcibiskupa. Z podání obou účastníků je však zároveň nepochybné, že v době zápisu napadené ochranné známky obsah tohoto spojení korespondoval se skutečností, neboť vlastník známky měl v té době takové sklepy pronajaty ke svému podnikání, a svoji činnost v nich již po nějakou dobu provozoval. Tudíž údaje „Arcibiskupský“ tak v době zápisu neklamal veřejnost o původu výrobku. Na základě stejných skutečností nebyl klamavý ani znak vyobrazený v napadené ochranné známce. Na základě výše uvedených skutečností Úřad průmyslového vlastnictví konstatoval, že návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou vznesený dle ust. § 2 odst. 1 písm. f/ a g/ zák. č. 137/1995 Sb. je nedůvodný.

Z odstoupení od nájemní smlouvy ze dne 28.,11.2000 soud mimo jiné zjistil, že tímto dopisem P.D. ředitel Arcibiskupského zámku a zahrad v Kroměříži vyhotovil tento dopis ve kterém uvádí, že v souladu s ustanovením článku IV. odst. 3 nájemní smlouvy uzavřené dne 30.1.1996 ve znění pozdějších dodatků mezi Arcibiskupským zámkem a zahradami v Kroměříži (jako pronajimatelem) a žalobcem (jakožto nájemcem) odstupuje od této smlouvy a dává její výpověď. Důvodem odstoupení od smlouvy a dání její výpovědi je závažné porušení smlouvy ze strany nájemce (žalobce) a to článku IV. odst. 3 odrážka druhá – nájemce (žalobce) je více jak jeden měsíc prodlení splacením nájemného. Jako adresát je zde

uveden žalobce a jde zde rovněž uveden otisk poštovního podacího razítka.

Z internetové stránky týkající se Arcibiskupství olomouckého soud mimo jiné zjistil, jaká je rozloha arcidióze olomoucké, jaký je počet obyvatel, počet katolíků, počet děkanátů, farností, kněží a kostelů a kaplí neuvedeného data.

Ze smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 28.4.2006 soud mimo jiné zjistil, že tohoto dne došlo mezi Arcibiskupstvím olomouckým, církevní organizace IČ 445151 (jakožto

postupitelem) a firmou žalovaného (jakožto postupníkem) k uzavření této smlouvy o postoupení pohledávek přičemž tato pohledávka byla zde specifikovaná tak, že postupitel byl do 7.9.2004 společníkem společnosti žalobce s obchodním podílem 2/5 na základním kapitálu společnosti. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 21.1.2004 č.j. 29 Cm 231/2001 – 57 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31.8.2004, č.j. 8 Cmo 121/2004 – 85 byl postupitel vyloučen z obchodní společnosti žalobce. Rozhodnutí o vyloučení postupitele ze společnosti nabylo právní moci dne 7.9.2004. V souvislosti s vyloučením postupitele ze společnosti žalobce vzniklo postupiteli dle § 150 právo na vypořádací podíl. V článku II. bylo uvedeno, že postupitel tímto postupuje svoji pohledávku z titulu práva na vypořádací podíl vzniklou v souvislosti s jeho vyloučením ze společnosti žalobce na postupníka a to za cenu 10.000,- Kč. Postupník se zavazuje zaplatit postupiteli sjednanou cenu za postoupení pohledávky do tří dnů od podpisu této smlouvy oběma smluvními stranami.

Z rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví v Praze sp. zn. O-131902 ze dne 31.8.2006 soud mimo jiné zjistil, že na návrh navrhovatele – Arcibiskupství olomouckého proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9.12.2004 rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví ve věci návrhu na zrušení barevné kombinované ochranné známky č. 218998 tak, že se rozkladu vyhovuje a napadené rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9.12.2004 se mění tak, že barevná kombinovaná ochranná známka č. 218998 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ“ se podle ust. § 31 odst. 1 písm. c/ zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách zrušuje s účinky ex nunc. Toto své rozhodnutí předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v Praze odůvodnil tak, že odvolací orgán posoudil napadené rozhodnutí a shodně s orgánem prvního stupně konstatoval, že pokud jde o přídavné jméno „Arcibiskupský“ obsažené v napadené ochranné známce, je jisté, že si je veřejnost, a to nejen její věřící část, spojí se sídlem náboženského hodnostáře, arcibiskupa a tvoří-li ve slovním spojení přívlastek k podstatnému jménu „Sklepy“ usuzoval by podle něj i na původ výrobku takto označeného, tj. že pochází ze sklepů náležejících k arcibiskupství. Z podání obou účastníků je nepochybné, že vlastník napadené ochranné známky měl takové sklepy v prostorách Arcibiskupského zámku v Kroměříži pronajaty ke svému podnikání a svoji činnost v nich provozoval ještě před podáním přihlášky napadené ochranné známky. Z obsahu spisu však zároveň vyplývá, že své sídlo přemístil z Kroměříže do Hovorán a v současnosti již v uvedených prostorách nepodniká. Zároveň z podání účastníků vyplývá, že dne 2.11.2004 došlo ke zrušení účasti Arcibiskupství olomouckého ve společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž spol. s r.o., tj. vlastníka napadené ochranné známky a Arcibiskupství olomoucké se tak na jeho činnosti nijak nepodílí, a to ani symbolickou formou. Odvolací orgán na základě výše uvedeného tudíž na rozdíl od orgánu prvního stupně řízení konstatoval, že užívání napadené barevné kombinované ochranné známky ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ“ jejím vlastníkem pro

zapsané výrobky, kterými jsou vína všeho druhu, může vzbuzovat veřejnosti klamný dojem o původu zboží. Průměrný spotřebitel by se totiž na základě slova „Arcibiskupský“ mohl domnívat, že se na výrobě vína podílí některé z českých arcibiskupství. Přítomnost slova „Arcibiskupský“ v napadené ochranné známce pak již nemůže být ospravedlněna ani podnikáním vlastníka napadené ochranné známky v prostorách Arcibiskupského zámku v Kroměříži, neboť tyto prostory vlastník opustil.

Z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 307/2006 – 99 ze dne 16.9.2009 soud zjistil, že Městský soud v Praze rozhodl o žalobě proti rozhodnutí Úřadu průmyslového

vlastnictví v Praze ve věci žaloby, kterou podával žalobce za účasti osoby zúčastněné nařízení, kterým bylo Arcibiskupství olomoucké tak, že o žalobě proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (jakožto žalovaného) ze dne 31.8.2006 sp. zn. O-131902 tak, že žalobu zamítl. Ve výroku II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ve výroku III. tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ze sdělení Arcibiskupství olomouckého ze dne 1.3.2006, které bylo určeno Státní zemědělské a potravinářské inspekci inspektorátu v Brně soud mimo jiné zjistil, že tímto dopisem sdělilo Arcibiskupství olomoucké, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 21.1.2004 bylo Arcibiskupství olomoucké vyloučení ze společnosti žalobce a tímto vyloučením Arcibiskupství olomouckého skončila pro společnost žalobce rovněž garance liturgického dozoru.

Ohledáním lahve od vína odrůdy Frankovka výrobce Arcibiskupské vinné sklepy ročník 1999, rok lahvování 2001 (soud provedl tento důkaz jakožto přílohu M) soud mimo jiné zjistil, že žalobce označoval svá vína vinnou etiketou na které bylo grafické vyobrazení erbu a název ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY.

Ohledáním lahve od vína odrůdy Muškát Moravský ročník 1999, rok lahvování 2001 (příloha L) soud zjistil, že žalovaný označoval svá vína vinnou etiketou na které je mimo jiné otisk grafického označení, které se co se týče grafické části prakticky shoduje (či je zaměnitelné) s označením, které bylo součástí ochranné známky žalobce č. 218998, a jejíž grafické označení rovněž žalobce uváděl na své vinné etikety.

Z koženkové kazety červené barvy s názvem Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž soud zjistil, že žalobce označoval koženkové kazety na jednu láhev vína otiskem označení, které je co se týče grafické části uvedeno na ochranné známce č. 218998 pod tímto grafickým označením je rok 1266.

Z koženkové kazety oranžovo-hnědé barvy s označením Arcibiskupské sklepy Kroměříž (obě koženkové kazety jsou založeny ve spise jakožto příloha K) soud zjistil, že na této koženkové kazetě byl rovněž uveden označení, které se co se týče grafické části shoduje s ochrannou známkou žalobce č. 218998. Rovněž tak pod tímto grafickým označením erbu je uveden rok 1266.

Naproti tomu soud ačkoliv četl jako důkaz listinné důkazy navržené žalobcem a to výkazy zisků a ztrát ve zkráceném rozsahu k 31.12.1998, 31.12.1999, 31.12.2000 a

31.12.2001 rovněž rozvahy ve zjednodušeném rozsahu firmy žalobce ke dni 7.9.2004, ke dni 31.12.2003 a k 31.12.2004 soud z těchto listin žádná skutková zjištění nečinil. Žádná skutková zjištění z těchto důkazů (byť provedených) nečinil a to z toho důvodu, neboť soud na základě provedeného dokazování a zejména čtením smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 28.4.2006 zjistil, že co se týče této smlouvy o postoupení pohledávek tato smlouva je absolutně neplatná z důvodu její neurčitosti. Tudíž má zato, že další důkazy navržené žalobcem k prokázání toho, že firmě žalovaného nevznikla protipohledávka vůči pohledávkám žalobce uplatněných touto žalobou, byly nadbytečné. Rovněž soud nečinil žádná skutková zjištění, byť tyto důkazy na soudním jednání četl z novinových článků z roku 2005 a sdělení vydavatelství Vltava – Labe – press a.s. ze dne 14.6.2005 (příčemž se jedná o listinné důkazy, které jsou

založeny ve spise jakožto přílohy 16, 17 a 18) a to z toho důvodu, že těmito články hodlal žalovaný zpochybnit ty skutečnosti, že podklady, které měl znalec Karel Čada při vypracování svého znaleckého posudku a dodatku ke znaleckému posudku byly sděleny žalobcem klamavě. Soud má zato, že vzhledem k té skutečnosti, že nelze požadovat po znalci, aby sám aktivně vyhledával důkazy k podepření svých tvrzení a s ohledem na tu skutečnost, že znalec Karel Čada vyzýval i firmu žalovaného, aby se vyjádřila k předkládaným dokladům, má soud zato, že znalecký posudek znalce Karla Čady se zakládá na pravdivých podkladech a tudíž co se týče těchto novinových článků, o kterých navíc vlastně není možno ověřit, zda se skutečně zakládají na pravdě, z těchto novinových článků a následně ze sdělení vydavatelství žádná skutková zjištění nečinil. Rovněž tak soud nečinil žádná skutková zjištění ani z listinných důkazů navržených žalovaným (příloha 19) neboť se jednalo o listiny, kterými mělo být prokázáno, že firma žalobce i poté, kdy jí byl odňat souhlas k výrobě mešního vína svoje výrobky nadále vyráběla a prodávala pod názvem mešní víno. Soud má zato, že co se týče této záležitosti toto je věcí žalovaného, zda tyto nároky z důvodu tohoto případného protiprávního jednání žalobce uplatní samostatným nárokem. Stejně odůvodní platí i o paragonu od vína Natural bílé (příloha 21) a lahve vína (příloha 22), která se má vztahovat k tomuto paragonu. Rovněž tak co se týče dopisu ze dne 5.1.2004 a 20.1.2004 (příloha 23) přičemž se jedná o vzájemnou korespondenci právních zástupců žalobce a žalovaného ohledně garance liturgického dozoru nad mešním vínem – co se týče těchto důkazů rovněž z těchto důkazů soud žádná skutková zjištění nečinil a to s ohledem na tu skutečnost, že soud bral jako prokázané to, že žalobci byl odňat souhlas k výrobě mešního vína 15.8.2003. Tudíž tyto dvě listiny byly pro soud již nadbytečné.

Co se týče důkazů (navržených žalovaným), které soud provedl na jednání konaném dne 11.7.2013, přičemž se jedná o pověření k výrobě a povolení k distribuci mešních vín z 1.10.2001, 20.1.2004 a 19.4.2005 (příloha 2a), pověření výkonem liturgického dozoru pro M.P. ze dne 20.1.2004 (příloha 3a) soud ačkoliv tyto důkazy četl jako důkaz, žádná skutková zjištění z těchto důkazů nečinil a to s ohledem na tu skutečnost, že již výše soud uvedl, že pokud žalobce po odnětí souhlasu k výrobě mešního vína (15.8.2003) označoval neoprávněně svá vína označením mešní víno, vzhledem k tomu, že toto není předmětem těchto projednávaných žalob, je nutno v případě žalovaného postupovat tak, že podá samostatné žaloby k věcně a místně příslušnému soudu. S ohledem na tu skutečnost, že tyto důkazy nemají přímý vliv na rozhodnutí této věci, má soud tudíž zato, že tyto důkazy nemají vliv na rozhodnutí této věci a tudíž žádná skutková zjištění z nich nečinil. Ze stejného důvodu nečinil žádná skutková zjištění ani z výpisu z registru církví a náboženských společností (příloha 4a). Dále soud nečinil žádná skutková zjištění ani z internetového výpisu z článku označeného jako Ukončení návštěvnické sezony 2011 na památkových objektech

Národního památkového ústavu v Kroměříži ze dne 10.11.2011 (příloha 5a) a to z toho důvodu, že vzhledem k tomu, že existuje zpracovaný znalecký posudek znalcem Karlem Čadou, který i při svém výslechu na soudním jednání uvedl, že rovněž přihlédl k tomu, že provozovna (prodejna vína) se nacházela v turisticky atraktivní oblasti. Dále i s ohledem na tu skutečnost, že tento článek se týká několika objektů a tudíž z něj není možné konkrétně zjistit, jaká konkrétní návštěvnost se vztahovala přímo k objektu zámku v Kroměříži. Rovněž tak soud nečinil žádná skutková zjištění ani ze Zprávy hospodaření společnosti (žalobce) v roce 1999 zpracované v červenci roku 2000 (příloha 6a) a to z toho důvodu, že jednak z tohoto listinného důkazu nelze učinit spolehlivý důkaz toho, jaká byla konkrétní hospodářská situace ve firmě žalobce a navíc tento důkaz s ohledem nato, co je předmětem sporu by neměl nějaký zásadní dopad na rozhodnutí soudu v této věci a to s ohledem na tu skutečnost, že předmětem posouzení

soudu bylo to, zda se žalovaný dopustil předmětným jednáním vůči žalobci nekalosoutěžního jednání a dále zda žalovaný se dopustil porušení známko právní ochrany žalobce k jeho tehdy zapsané ochranné známce č. 218998.

Z ust. § 1 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb. (ve znění novel) dále jen obchodní zákoník, vyplývá, že tento zákon upravuje postavení podnikatelů obchodní závazkové vztahy, jakož i některé jiné vztahy s podnikáním související a zapracovává příslušné předpisy Evropských společenství.

§ 1 odst. 2 obch. zák. stanoví, že právní vztahy uvedené v odst. 1 se řídí ustanoveními tohoto zákona. Nelze-li některé otázky řešit podle těchto ustanovení, řeší se podle předpisů práva občanského.

V § 44 odst. 1 obch. zák. je uvedeno, že nekalou soutěží je jednání v hospodářské soutěži nebo hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, spotřebitelům nebo dalším zákazníkům. Nekalá soutěž se zakazuje.

Z ust. § 45 odst. 1 obch. zák. vyplývá, že klamavou reklamou je šíření údajů o vlastním nebo cizím podniku, jeho výrobcích či výkonech, které je způsobilé vyvolat klamnou představu a zjednat tím vlastnímu nebo cizímu podniku v hospodářské soutěži nebo v hospodářském styku prospěch na úkor jiných soutěžitelů, spotřebitelů nebo dalších zákazníků.

§ 46 odst. 1 obchodního zákoníku stanoví, že klamavým označením zboží a služeb je každé označení, které je způsobilé vyvolat v hospodářském styku mylnou domněnku, že jím označené zboží nebo služby pocházejí z určitého státu, určité oblasti či místa nebo od určitého výrobce, anebo že vykazují zvláštní charakteristické znaky nebo zvláštní jakost.

V § 47 obch. zák. je uvedeno, že vyvolání nebezpečí záměny je a) užití firmy nebo názvu osoby nebo zvláštního označení podniku užívaného již po právu jiným soutěžitelem, b) užití zvláštních označení podniku nebo zvláštních označení či úpravy výrobků, výkonů nebo obchodních materiálů podniku, které v zákaznických kruzích platí pro určitý podnik nebo závod za příznačné, c) napodobení cizích výrobků, jejich obalů nebo výkonů, ledaže by šlo o napodobení v prvcích, které jsou již z povahy výrobku funkčně, technicky nebo esteticky předurčeny, a napodobitel učinil veškerá opatření, která od něho lze požadovat, aby nebezpečí

záměny vyloučil nebo alespoň podstatně omezil, pokud jsou tato jednání způsobilá vyvolat nebezpečí záměny nebo klamnou představu o spojení s podnikem, firmou, zvláštním označením nebo výrobky anebo výkony jiného soutěžitele.

Z ust. § 53 obch. zák. vyplývá, že osoby, jejichž práva byla nekalou soutěží porušena nebo ohrožena, mohou se proti rušiteli domáhat, aby se tohoto jednání zdržel a odstranil závadný stav. Dále mohou požadovat přiměřené zadostiučinění, které může být poskytnuto i v penězích, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení.

§ 54 odst. 1 a 2 obch. zák. stanoví, že právo, aby se rušitel protiprávního jednání zdržel a aby odstranil závadný stav, může mimo případy uvedené v § 48 až 51 uplatnit též právnická osoba oprávněná hájit zájmy soutěžitelů nebo spotřebitelů.

§ 1 zák. č. 137/1995 Sb. (ve znění novel), dále jen zákon o ochranných známkách uvádí, že ochrannou známkou je označení tvořené slovy, písmeny, číslicemi, kresbou nebo tvarem výrobku nebo jeho obalu, popř. jejich kombinací, určené k rozlišení výrobků nebo služeb pocházejících od různých podnikatelů a zapsané do rejstříku ochranných známek vedeného Úřadem průmyslového vlastnictví.

Z ust. § 13 odst. 1 zák. o ochranných známkách vyplývá, že majitel ochranné známky má výlučné právo označovat své výrobky nebo služby ochrannou známkou, pro které je zapsána nebo ji užívat ve spojení s těmito výrobky či službami.

§ 15 odst. 1 zákona o ochranných známkách stanoví, že majitel ochranné známky se může u příslušného soudu domáhat, aby každému bylo zakázáno užívat jeho ochrannou známku nebo označení s ní zaměnitelné pro stejné nebo podobné výrobky či služby, a aby předměty označené způsobem, jímž došlo k porušení jeho práv byly staženy z trhu. Majitel ochranné známky může požadovat, aby soud nařídil ohrožovateli či porušovateli zničit výrobky, jejichž výrobou nebo uvedením na trh došlo k ohrožení nebo porušení práva chráněného tímto zákonem, popř. zničit materiál a nástroje určené nebo používané výlučně nebo převážně při činnostech ohrožujících nebo porušujících práva chráněná tímto zákonem.

V § 15 odst. 3 zákona k ochranným známkám je uvedeno, že byla-li zásahem do práv z ochranné známky způsobena škoda, má poškozený právo na její náhradu. Byla-li tímto zásahem způsobena nemajetková újma má poškozený právo na přiměřené zadostiučinění, které může spočívat v peněžitém plnění.

Z ust. § 61 odst. 1 obch. zák. vyplývá, že podíl představuje účast společníka ve společnosti a z něj plynoucí práva a povinnosti.

§ 61 odst. 2 obch. zák. stanoví, že při zániku účasti společníka ve společnosti za trvání společnosti jinak než převodem podílu vzniká společníkovi právo na vypořádání (vypořádací podíl). Výše vypořádacího podílu se stanoví ke dni zániku účasti společníka ve společnosti z vlastního kapitálu zjištěného z mezitímní, řádné nebo mimořádné účetní závěrky sestavené ke dni zániku účasti společníka ve společnosti, pokud společenská smlouva nestanoví, že se má zjistit z čistého obchodního majetku na základě posudku znalce ustanoveného obdobně podle § 59 odst. 3. Vypořádací podíl se vyplácí v penězích, neplyne-li ze společenské

smlouvy nebo stanov něco jiného.

V § 150 odst. 1 obch. zák. je uvedeno, že jestliže přešel obchodní podíl na společnost, vzniká společníku, jehož účast ve společnosti zanikla, nebo jeho právnímu nástupci právo na vypořádací podíl (§ 61 odst. 2). Tento podíl se určuje poměrem obchodních podílů, nestanoví-li společenská smlouva něco jiného.

Z ust. § 524 odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb. (ve znění novel), dále jen občanský zákoník, vyplývá, že věřitel může svou pohledávku i bez souhlasu dlužníka postoupit písemnou smlouvou jinému.

§ 37 odst. 1 obč. zák. stanoví, že právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určité a srozumitelně, jinak je neplatný.

§ 451 odst. 1 obč. zák. uvádí, že kdo se na úkon jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.

Z ust. § 373 obch. zák. vyplývá, že kdo poruší svou povinnost ze závazkového vztahu, je povinen nahradit škodu tím způsobenou druhé straně, ledaže prokáže, že porušení povinností bylo způsobeno okolnostmi vylučujícími odpovědnost.

V § 374 odst. 1 obch. zák. stanoví, že za okolnosti vylučující odpovědnost se považuje překážka, jež nastala nezávisle na vůli povinné strany a brání jí ve splnění její povinnosti, jestliže nelze rozumě předpokládat, že by povinná strana tuto překážku nebo její následky odvrátila nebo překonala, a dále, že by v době vzniku závazku tuto překážku předvíдалa.

V § 379 obch. zák. je uvedeno, že nestanoví-li tento zákon jinak, nahrazuje se skutečná škoda a ušlý zisk. Nenahrazuje se škoda, jež převyšuje škodu, kterou v době vzniku závazkového vztahu povinná strana jako možný důsledek porušení své povinnosti předvíдалa nebo kterou bylo možno předvídat s přihlédnutím ke skutečnostem, jež v uvedené době povinná strana znala nebo měla znát při obvyklé péči.

Z ust. § 3 odst. 1 obč. zák. vyplývá, že výkon práv a povinností vyplývajících z občansko-právních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.

§ 265 obch. zák. stanoví, že výkon práva, který je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku, nepožívá právní ochrany.

Co se týče právního hodnocení této věci soud nejprve zdůrazňuje, že s ohledem na složitost a rozsáhlost dokazování byly všechny čtyři věci spojeny pod jednotnou spisovou značkou 18 (41) Cm 151/2002 s tím, že bylo provedeno spojené dokazování v těchto věcech zejména výslechy znalců a znaleckými posudky. Dále na jednáních konaných dne 13.6.2013 a 11.7.2013 bylo provedeno spojené dokazování čtením listinných důkazů. Dále je specifikum případu v tom, že s ohledem na složitost této věci, potřebu znaleckého dokazování, s tím, že v mezidobí došlo i k úmrtí znalce, že některé již dříve provedené důkazy byly pro aktuální

rozhodnutí v této věci nepotřebné. S ohledem na tu skutečnost soud postavil dokazování a následné rozhodnutí právě na dokazování na soudních jednáních dne 13.6.2013 a dále 11.7.2013 a samozřejmě na výslechu znalce Karla Čady včetně jeho opakovaného výslechu (soudní jednání ve dnech 5.4.2012 a 25.4.2013). Naproti tomu z některých, byť provedených důkazů, soud žádná skutková zjištění pro jejich nepodstatnost nečinil. Dále je zapotřebí říci, že byť žalobce ve svém závěrečném návrhu uvedl, že navrhuje vyhovění pouze ohledně částky 1.551.198,- Kč na přímý dotaz soudu na jednání konaném dne 11.7.2013 uvedl, že se v tomto případě nejedná o částečné zpětvzetí, ale že žalobce trvá i nadále na podaných žalobách v plném rozsahu. Z tohoto důvodu tudíž musel soud vycházet ve všech čtyřech žalobách z těch plných částek a nebyl omezen tím nárokem žalobce na přiznání toliko částky 1.551.198,- Kč. Dále jak již soud uvedl výše byl tento případ specifický i tím, že původní právní zástupce (JUDr. Václav Vlček) místo toho, aby tuto věc poněkud zjednodušil, tak v této věci byly podány čtyři samostatné žaloby s tím, že v některých věcech (spor 18 (41) Cm 157/2005) se prolínaly jak nároky z titulu přiměřeného zadostiučinění tak nároky z titulu náhrady škody. Rovněž tak se v této věci

prolínaly i časová období za které požadoval žalobce přiznat své požadavky a to zejména ohledně svého požadavku na náhradu škody. S tím vším se (vedle skutkové a právní složitosti) musel soud při svém dokazování a následném rozhodnutí potýkat. Následně se soud přiklonil k tomu (i v souvislosti s žádostmi účastníků), že v této věci vyhlásil jediný rozsudek, ve kterém se vypořádal se všemi nároky žalobce jak z titulu známkoprávní ochrany, tak z titulu ochrany proti nekalé soutěži s tím, že se vypořádal s požadavkem na vydání bezdůvodného obohacení, náhradu škody a přiznání přiměřeného zadostiučinění. Soud je toho názoru, že s ohledem na tu skutečnost, že v projednávané věci se jedná o vztah podnikatelů při jejich podnikatelské činnosti, je nutno nejenom nároky žalobce z titulu ochrany proti nekalé soutěži, ale i z titulu známkoprávní ochrany posuzovat jak co se týče běhu promlčecích lhůt, tak co se týče náhrady škody či vydání bezdůvodného obohacení dle obchodního zákoníku. To platí dle soudu i co se týče vydání bezdůvodného obohacení. Rovněž tak co se týče případné odpovědnosti za škodu má soud zato, že vzhledem k tomu, že se jedná o vztah podnikatelů při podnikatelské činnosti i v případě porušení známkoprávní ochrany žalobce je v tomto případě nutné splnit předpoklady, které jsou zakotveny v obchodním zákoníku ohledně titulu náhrady škody (§ 373 a následující obchodního zákoníku) nikoliv instituty, které jsou zakotveny co se týče náhrady škody v občanském zákoníku (mimo jiné i předpoklad zavinění). Dále má soud zato, že co se týče žalovaným uplatněné obrany proti nárokům žalobce, které žalovaný vznášel pouze co do částek, které jsou uplatněny touto žalobou, není obrana žalovaného důvodná. Žalovaný co se týče své procesní obrany uváděl, že i v případě pokud by bylo nárokům žalobce ze strany soudu v plném rozsahu vyhověno, tak žalobám není možno vyhovět. Toto odůvodnil tím, že na žalovaného byla ze strany Arcibiskupství olomouckého postoupena pohledávka z titulu vypořádacího podílu ve společnosti žalobce, přičemž tato pohledávka se pohybuje v řádech milionů. Soud je toho názoru, že tato obrana žalovaného není v žádném případě důvodná, neboť provedeným dokazováním bylo prokázáno, že co se týče smlouvy o postoupení pohledávek z 28.4.2006 tato smlouva je neplatná z důvodu její neurčitosti, neboť vzhledem k tomu, že zde nebyla uvedena konkrétní částka, která je předmětem postoupení této pohledávky je tato smlouva absolutně neplatná. I z tohoto důvodu poté soud již nečinil žádná skutková zjištění ani z nějakých dalších dokladů (předložených jak žalobcem, tak žalovaným) ohledně finanční situace firmy žalobce a z toho plynoucího případného vypořádacího podílu počítaného z vlastního kapitálu firmy žalobce. Soud je toho názoru, že

pokud je smlouva o postoupení pohledávek absolutně neplatná, bylo by nadbytečné a nehospodárné provádět dokazování či provádět skutková zjištění z dokladů, které mají prokazovat důvodnost či výši vypořádacího podílu. Nyní se soud zaměří na konkrétní požadavky uplatněné v samostatných žalobách. Co se týče žaloby tykající se požadavku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 200.000,- Kč (což je případ vedený pod sp. zn. 18 (41) Cm 152/2002) co se týče rozhodnutí o této části žaloby rozhodl ve výroku II. rozsudku ze dne 15.7.2013 tak, že požadavku na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 200.000,- Kč v plném rozsahu vyhověl. Toto odůvodňuje soud tím, že v řízení bylo prokázáno, že žalobci po určitou dobu svědčila práva k zapsané ochranné známce č. 218998. Je pravdou, že na základě návrhu na výmaz byla tato ochranná známka z důvodu klamavosti zrušena. Nicméně soud je toho názoru, že tato ochranná známka byla po dobu své platnosti platně zapsána do rejstříku ochranných známek a to v období od 26.7.1999 do 4.9.2006 pro třídu výrobků a služeb č. 33 (vína všeho druhu) a tudíž po tuto dobu plynuly oprávněnému vlastníku (žalobci) práva z titulu této zapsané ochranné známky. V tomto řízení bylo prokázáno, že žalovaný po svém vzniku (16.2.2001) označoval své výrobky (vína), vinné etikety, které byly

označeny podobným či zaměnitelně podobným označením s ochrannou známkou č. 218998. Z tohoto důvodu je soud toho názoru, že základ nároku tu byl dán. Co se týče rozhodnutí o konkrétní částce na vydání bezdůvodného obohacení (200.000,- Kč) soud ohledně tohoto požadavku rozhodl na základě znaleckého posudku č. 194/2006 vypracovaného dne 28.2.2006 znalcem JUDr. Oldřichem Studeným, který co se týče ceny postoupení práv uvedl, že celková cena postoupení práv k užívání ochranné známce č. 218998 je za období od února 2001 do března 2002 v rozmezí od 358.783,- Kč do 540.863,- Kč. Jelikož tato cena za postoupení práv byla vyšší než žalobcem požadovaná rozhodl soud tak, že co se týče požadavku na vydání bezdůvodného obohacení (žaloba sp. zn. 18 (41) Cm 152/2002) v plném rozsahu vyhověl. Naproti tomu co se týče požadavku žalobce na zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč žaloba 18 (41) Cm 150/2002 a částečně i žaloba ve věci 18 (41) Cm 157/2005 týkající se požadavku na přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 500.000,- Kč ohledně těchto požadavků soud žalobě nevyhověl. Co se týče těchto dvou požadavků na přiměřené zadostiučinění ve věci 18 (41) Cm 150/2002 o 200.000,- Kč s příslušenstvím soud požadoval přiznání poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za období od 16.2.2001 do 26.9.2002 a ve věci 18 (41) Cm 157/2005 požadoval přiznání přiměřeného zadostiučinění za období od 16.2.2001 do 5.8.2005. Soud jednak uvádí, že co se týče těchto požadavků má pravdu žalovaný pokud tvrdí, že co se týče požadavku na přiměřené zadostiučinění jsou tyto žaloby duplicitní za období od 16.2.2001 do 26.9.2002. Nicméně vzhledem k tomu, že soud požadavkům žalobce na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění nevyhověl ani zčásti má soud zato, že je nadbytečné se touto duplicitou zabírat. V této souvislosti soud uvádí, že ačkoliv bylo provedeným dokazováním v těchto věcech prokázáno, že žalovaný se choval vůči žalobci nekalosoutěžně (minimálně v rozporu s dobrými mravy a naplnil tak generální klauzuli proti nekalé soutěži § 44 obch. zák.) a rovněž tak porušil známkoprávní ochranu žalobce vážící se k jeho zapsané ochranné známce č. 218998 má soud zato, že co se týče požadavků na přiměřené zadostiučinění není možné v této věci žalobě vyhovět. Co se týče požadavku žalobce na přiznání přiměřeného zadostiučinění je soud toho názoru, že si je předně vědom té skutečnosti, že nárok na přiznání přiměřeného zadostiučinění nárokem, který má převážně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokem objektivním, kterým není vázán na naplnění jakýchkoliv subjektivních podmínek. Nicméně aby byl žalobce úspěšný se svým nárokem na přiznání přiměřeného zadostiučinění je zapotřebí, aby žalobce tvrdil a následně prokázal, že mu takováto imateriální

(nehmotná) újma vůbec vznikla. Soud je toho názoru, že v případě svých požadavků na přiměřené zadostiučinění žalobce jednak nedostatečně skutková tvrzení tvrdil a tato nedostatečná tvrzení ani neprokázal. Navíc v řízení bylo prokázáno, že poté, kdy z objektivních důvodů (nezávislých na straně žalovaného) musel žalobce opustit své prostory ve státním zámku Kroměříž, postupoval žalobce tím způsobem, že nezměnil název své obchodní firmy, ve kterém přídatné jméno Arcibiskupské stále naznačovalo nějakou spojitost s arcibiskupstvím či církevní organizací. Tudíž i z toho dovozuje soud, že co se týče imateriální újmy, vzhledem k následnému chování žalobce by přiznání přiměřeného zadostiučinění žalobci nebylo na místě. Co se týče požadavků žalobce na náhradu škody ve výši 200.000,- Kč (sp. zn. 18 (41) Cm 151/2002) soud v této věci postupoval tak, že žalobě co do jistiny v plném rozsahu vyhověl (ohledně 200.000,- Kč) a co se týče požadovaného zákonného úroku z prodlení zde vyhověl pouze částečně a to za období od 30.3.2004 do zaplacení, neboť má zato, že zákonný úrok z prodlení požadovaný z této částky za období od 25.9.2002 do 29.3.2004 požadován důvodně nebyl. Ze spisu 18 (41) Cm 151/2002 soud zjistil, že žaloba (výzva k zaplacení) byla žalovanému doručena až 29.3.2004. V prodlení se zaplacením byl tudíž až uplynutím následujícího dne (tedy od 30.3.2004). Co se týče dalšího požadavku žalobce na náhradu škody

uplatněného v žalobě sp. zn. 18 (41) Cm 157/2005 soud žalobě vyhověl pouze částečně a to pouze co do částky 747.235,- Kč a s touto částkou souvisejícím zákonným úrokem z prodlení. Co do zbylého požadavku na zaplacení částky 1.077.239,- Kč v této části soud žalobu zamítl. Ohledně požadavků na náhradu škody soud obecně uvádí, že tyto žalobce požadoval z titulu známkoprávní ochrany ohledně porušování ochranné známky č. 218998. Co se týče požadavku na náhradu škody z titulu porušování ochranné známky č. 218998 je pravdou, že co se týče ochranné známky tato je zakotvena ve speciálním zákoně o ochranných známkách, kde je dále odkaz na obecný kodex kterým je občanský zákoník. S ohledem na tu skutečnost, že v této věci se jedná o vztah podnikatelů při podnikatelské činnosti, je zapotřebí co se týče náhrady škody v této souvislosti vycházet z občanského zákoníku jakožto obecného kodexu avšak vzhledem k tomu, že se jedná o vztah podnikatelů při podnikatelské činnosti je nutno aplikovat obchodní zákoník. Obecně je zapotřebí říci, že pokud chce být žalobce ve svých sporech úspěšný, musí být v režimu obchodního zákoníku prokázáno protiprávní jednání, vznik škody, příčinná souvislost (kauzální nexus) nedostatek okolností vylučující protiprávnost a předvídatelnost. V řízení bylo prokázáno, že žalovaný po určitou dobu porušoval známkoprávní ochranu k ochranné známce č. 218998. Tudiž jak ve věci 18 (41) Cm 151/2002 tak ve věci 18 (41) Cm 157/2005 má soud za prokázané, že došlo k protiprávnímu jednání žalovaného. Co se týče vzniklé škody ohledně žaloby o zaplacení 200.000,- Kč má soud zato, že tato škoda byla v řízení plně prokázána. Co se týče druhé věci (18 (41) Cm 157/2005) má soud zato, že v návaznosti na zpracovaný znalecký posudek Karla Čady bylo v řízení prokázáno, že škoda je důvodná pouze ohledně částky 947.235,- Kč a vzhledem k tomu, že žalobě na náhradu škody 200.000,- Kč bylo plně vyhověno, tudíž v žalobě 18 (41) Cm 157/2005 soud vyhověl pouze v rozsahu 747.235,- Kč a s touto částkou souvisejícím úrokem z prodlení. Rovněž tak má soud zato, že v této věci byla prokázána příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalovaného (spočívajícím v porušení známkoprávní ochrany) a způsobenou škodu, která vznikla tím, že se žalobci zmenšil majetek, resp. se mu zmenšil zisk, kterého by jinak žalobce za obvyklých okolností dosáhl. Co se týče konkrétně vyčíslené škody soud vychází ze znaleckého posudku znalce Karla Čady vypracovaného dne 28.11.2011, který určil hodnotu ušlého zisku u žalobce za období od 16.2.2001 do 5.8.2005 v důsledku neoprávněného užívání ochranné známky č. 218998 žalovaným. Tento znalec v tomto znaleckém posudku

uvedl, že ušlý zisk žalobce v roce 2001 činil částku 369.450,- Kč, v roce 2002 částku 351.873,- Kč, v roce 2003 částku 225.912,- Kč, v roce 2004 částku 63.100,- Kč a v roce 2005 v důsledku toho, že se již nepříznivé důsledky porušování ochranné známky nepřelévají ušlý zisk nestanovil. Celkem tak dle znalce Karla Čady byl ušlý zisk žalobce v důsledku protiprávního jednání žalovaného spočívající v porušování známkoprávní ochrany č. 218998 částku 1.010.335,- Kč. S ohledem na tu skutečnost, že v řízení bylo prokázáno, že dne 15.8.2005 došlo k odnětí souhlasu žalobci k označování vyráběného vína názvem mešní víno soud považuje za legitimní požadavek na náhradu škody pouze za období let 2001, 2002, 2003. Ušlý zisk za rok 2004 za legitimní nepovažuje. V této souvislosti soud pouze podotýká, že má zato, že ačkoliv byl souhlas k užívání označení mešní víno odňat již 15.8.2003, je velice pravděpodobné, že pokud bylo mešní víno vyrobeno po 15.8.2003, tak vzhledem k délce zrání a lahvování není reálný předpoklad, že by se dostalo do prodeje dříve než po 1.1.2004. Z tohoto důvodu soud přiznal žalobci nárok na ušlý zisk za rok 2003, ale nepřiznal mu již nárok na ušlý zisk za rok 2004, protože není vyloučeno, že za rok 2004 si žalobce nárokoval ušlý zisk i za prodej mešního vína, na které neměl oprávnění. V této souvislosti ještě soud podotýká, že má zato, že se nezakládá na pravdě argumentace žalovaného, který tvrdil, že žalobce již dříve (dávno před

datem 15.8.2003) nesplňoval podmínky pro výrobu a označování mešního vína. V této souvislosti je soud toho názoru, že v řízení bylo prokázáno, že odnětí souhlasu k výrobě mešního vína bylo provedeno až 15.8.2003 a tudíž až pro víno vyrobené po 15.8.2003 je možno tvrdit, že se jedná o víno protiprávně označené jako mešní víno. Tudíž pouze o víno vyrobeném po 15.8.2003 je prokázáno, že toto víno bylo takto označeno protiprávně a tudíž není možno přiznat z takto prodaného vína žalobci náhradu škody. Co se týče argumentace žalovaného, který na závěr dokazování tvrdil, že žalobce poskytl znalci Karlu Čadovi (nesprávné, zkrácené) údaje o počtu vyrobeného mešního vína k této argumentaci žalovaného soud uvádí, že není možno požadovat po znalce, aby vyšetřovacím způsobem zjišťoval jaké byly skutečné prodeje vína mešního či jiného jak na straně žalobce tak na straně žalovaného. V této souvislosti je třeba zmínit, že znalec Karel Čada uváděl, že při zjišťování aktuálních počtů vyrobených lahví vína spolupracoval jak se žalobcem tak se žalovaným. Pokud až ve finální fázi žalovaný zpochybňuje počty, resp. listinné podklady, které měl k dispozici znalec, jeví se tato strategie žalovaného jakožto účelová a bylo na žalovaném, aby v tomto sporu vystupoval aktivně již od počátku. Z těchto důvodů tedy soud rozhodl jak je uvedeno ve výroku rozsudku ze dne 15.7.2013

O náhradě nákladů řízení (výrok V.) rozhodl soud ve smyslu § 142 odst. 2 o.s.ř. a žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal. Vzhledem k tomu, že jak žalobce tak žalovaný měli v této věci úspěch pouze částečný, má soud zato, že spravedlivým vyjádřením jejich vzájemného poměru úspěchu a neúspěchu je výrok takový, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Dále soud rozhodl ve výrocích VI. a VII. o povinnosti účastníků (jak žalobce tak žalovaného) zaplatit náklady státu, který stát (Česká republika) vynaložil v souvislosti s tímto řízením. Celkem 52.726,50 Kč co se týče takto vynaložených nákladů jedná se zejména o náklady na znalecké posudky JUDr. Studeného (celkem 20.626,50 Kč) a Ing. Karla Čady (celkem 31.210,- Kč) a dále svědecký výslech D.B. ve výši 890,- Kč. S ohledem na tu skutečnost, že žalobce již platil na tyto náklady zálohu (20.000,- Kč), co se týče takto vzniklých nákladů od poměrné části nákladů připadajících na každého z účastníků

(jedna polovina) byla v případě nákladů žalobce, které má hradit České republice odečtena jím uhrazená zaplacená záloha.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soud v Olomouci, prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Nesplní-li povinní dobrovolně co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí je možno domáhat se soudního výkonu rozhodnutí u obecného soudu povinných.

Pokračování

2518 (41) Cm 151/2002

18 (41) Cm 152/2002

18 (41) Cm 150/2002

18 (41) Cm 157/2005

dne 15.7.2013

Mgr. Roman Sychra, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Prudká